
[2006-16-RE](#)

CAUSA 2006-16-RE

Número de registre 334-2006. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE NOVEMBRE DEL 2006

BOPA núm. 87, del 29 de novembre del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 18 de juliol del 2006 per la representació processal dels Srs. Marc Torres Duedra, Meritxell Torres Naudi i Jordi Alcobé Font, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 14 d'abril del 2005, dictat per la Batllia i contra els autes del 24 d'abril del 2006 i del 28 de juny del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret a la jurisdicció dels recurrents, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior en què es va dictar l'aute de la Batllia;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 14 de setembre del 2006;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Didier Maus;

Antecedents

Primer

El 14 d'abril del 2005, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va declarar inadmissible la demanda dels recurrents contra el Govern, mitjançant la qual impugnaven la presumpta resolució denegatòria de la seva sol·licitud d'autorització de construcció.

Segon

Els demandants van presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 24 d'abril del 2006, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia el va desestimar.

Tercer

La representació processal dels recurrents va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra la decisió de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per vulneració del dret a la jurisdicció.

Quart

El 28 de juny del 2006, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions. El Tribunal Superior de Justícia considera que totes les argumentacions dels recurrents ja van ser examinades i resoltes en l'aute que va posar terme al procés i reproduïx una vegada més els seus raonaments sobre aquest punt: "la sol·licitud de determinada documentació que va fer el Govern, en data 26 de novembre de 2004, no es pot equiparar en cap cas a la resolució del recurs de reposició que havien interposat els agents. De fet, aquests van desatendre el requeriment, ja que no van presentar la documentació sol·licitada pel Govern en el termini de deu dies hàbils, de manera que no es pot considerar que hagués quedat suspès o prolongat el termini de resolució del recurs, que finia el 24 de desembre de 2004, moment a partir del qual s'obria el termini de tretze dies per a presentar la demanda."

Cinquè

El 18 de juliol del 2006, la representació processal dels recurrents va presentar un recurs d'empara en què manifestava que s'oposava a la consideració del Tribunal Superior de Justícia segons la qual el fet d'estar disconforme amb la decisió jurisdiccional recaiguda no suposava una vulneració del dret a la jurisdicció i destacava que calia exposar el fons de l'assumpte, per tal de demostrar que s'havien vulnerat els drets fonamentals d'aquesta part.

Els recurrents consideren que el fet que Govern demanés més documentació a aquesta part, després d'haver-se formulat el recurs de reposició, donava a entendre, sense cap mena de dubte, que el recurs esmentat s'acceptava i que la instrucció de l'expedient continuava. I que, per tant, els terminis de recurs encara eren vigents, en cas de decisió desfavorable. Segons el parer d'aquesta part, **"Conseqüentment, Govern va emplaçar a aquesta part donant-li un primer termini de 10 dies hàbils i posteriorment, un termini de dos mesos per a pronunciar la caducitat de l'expedient, termini que acabava per tant, en data 11 de febrer del 2005. En conseqüència, en cap cas es pot pretendre que el termini per a presentar demanda finia el 13 de gener del 2005, doncs en aquest moment i segons comunicacions de Govern, l'expedient no era caduc i per tant, no hi havia silenci."**

Aquesta part, també considera que en cas de confusió, la funció interpretativa dels òrgans de la justícia ordinària ha d'anar sempre en el sentit d'eficàcia directa de la Constitució i el contingut de les decisions objecte de recurs priven l'accés a la jurisdicció basant-se en una motivació que no s'ajusta a dret i que en cas de ser confirmada permetrà a l'Administració enganyar l'administrat fent-li creure que la instrucció del seu expedient continua quan els terminis de recurs ja s'han exhaurit.

Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret a la jurisdicció dels recurrents, que anul·li les resolucions objecte de recurs i

que retrotregui les actuacions al moment anterior en què es va dictar l'aute de la Batllia.

Sisè

El 14 de setembre del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què manifestava que la sol·licitud de determinada documentació que va fer el Govern el 26 de novembre del 2004, no es pot equiparar en cap cas a la resolució del recurs de reposició que havien interposat els recurrents. “De fet, aquests van desatendre el requeriment, ja que no van presentar la documentació sol·licitada pel Govern en el termini de deu dies hàbils, de manera que no es pot considerar que hagués quedat suspès o prolongat el termini de resolució del recurs, que finia el 24 de desembre de 2004, moment a partir del qual s'obria el termini de tretze dies per a presentar la demanda.”

El Ministeri Fiscal conclou que no hi ha hagut cap limitació del dret a la defensa i a la jurisdicció dels recurrents, ja que les decisions objecte de recurs procuren resposta a cadascuna de les seves al·legacions i estan motivades.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2006-16-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

Primer

El nucli d'aquesta causa rau en un litigi entre els recurrents i el Govern d'Andorra que té per objecte la denegació tàcita de la sol·licitud d'un permís de construcció d'un edifici d'habitatges.

Els demandants van presentar la seva sol·licitud el 28 d'agost del 2003, i el 24 de setembre del 2004 van presentar un recurs de reposició contra la decisió tàcita de denegació de la sol·licitud esmentada. El 17 de novembre del 2004, el Govern va acordar ampliar d'un mes suplementari el termini de resolució de dos mesos previst a l'article 126 del Codi de l'Administració; aquest termini, per tant, s'exhauria el 24 de desembre del 2004.

El 26 de novembre del 2004, el Govern va requerir els demandants que aportessin, en un termini de deu dies hàbils, diversos documents necessaris per a la instrucció del seu dossier. Per motius que no consten en les actuacions d'aquesta causa, els demandants no van aportar els documents esmentats dins d'aquest termini, i van esperar, primer, fins el 10 de gener del 2005 i, després, fins el 24 de gener del mateix any per presentar aquests documents.

El 7 d'abril del 2005, els demandants van presentar un recurs jurisdiccional davant la Batllia contra la decisió tàcita de denegació del Govern, i pocs dies després el Tribunal de Batlles va desestimar la demanda, perquè va considerar que el termini de tretze dies hàbils, previst a l'article 36 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal havia de comptar-se a partir del 24 de desembre del 2004 i no, com al·legaven els demandants, a partir del 24 de març del 2005, és a dir, dos mesos després de la tramesa del seu escrit que contestava al requeriment del 26 de novembre del 2004.

El Tribunal Superior de Justícia va confirmar la decisió de primera instància i va fixar igualment el 24 de desembre del 2004 com a punt de partida per computar el termini de recurs esmentat. Així mateix, va precisar que “Els escrits de la part actora del 10 i del 24 de gener del 2005 no poden tenir cap incidència sobre el procediment administratiu”, tot i que el Govern hagi continuat, després de la

recepció dels escrits esmentats, els actes d'instrucció del dossier. De manera implícita, el Tribunal Superior de Justícia confirma que les disposicions relatives als terminis del procediment són d'ordre públic i que no poden dependre de la diligència o de la conveniència de les parts.

L'aute que desestima l'incident de nul·litat d'actuacions recorda que aquest recurs és “un remei extraordinari encaminat a esmenar les vulneracions del dret fonamental a la jurisdicció que s'hagin produït en un procediment conclòs mitjançant sentència o altra resolució ferma”, tanmateix, en aquesta causa “la representació de l'agent es limita a reproduir les al·legacions que va formular al seu moment, relatives al termini d'interposició de la demanda que va formular contra el M. I. Govern”. El Tribunal Superior de Justícia recorda igualment, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, que “la Constitució no garanteix que s'obtingui un pronunciament favorable a les respectives pretensions de les parts.”

Segon

Pel que fa a la vulneració de l'article 19 de la Constitució, la representació processal dels recurrents al·lega aquesta vulneració en el seu escrit de recurs, però no la desenvolupa i no reprèn el resum dels fonaments de dret aplicables en aquest litigi. Per tant, el Tribunal Constitucional ha de rebutjar aquesta pretensió.

Tercer

Pel que fa a la vulneració de l'article 10 de la Constitució, la representació processal dels recurrents addueix les al·legacions presentades davant la Batllia i davant el Tribunal Superior de Justícia, relatives a la seva definició sobre l'inici dels tretze dies, previstos a l'article 36 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal.

Quart

Tot i confirmar les seves decisions anteriors sobre la superioritat normativa de la Constitució i l'aplicabilitat directa de l'article 10 de la Constitució, el Tribunal Constitucional afirma novament que no és un tercer grau de jurisdicció, ni un tribunal de cassació i que la interpretació de les normes de fons i de procediment relatives a un litigi corresponen a la jurisdicció ordinària. En el marc de l'article 10 de la Constitució, el seu rol consisteix en assegurar-se que el contingut del dret a la jurisdicció ha estat respectat. D'això se'n deriva que el dret a la jurisdicció no implica el dret a obtenir una decisió favorable a les pretensions del recurrent, sinó a obtenir una decisió fonamentada en dret i que respongui de manera ajustada a les pretensions adduïdes.

Cinquè

De les decisions del Tribunal Superior de Justícia citades anteriorment se'n desprèn que els arguments dels recurrents han estat examinats de manera aprofundida i que la interpretació realitzada, encara que no satisfaci els recurrents, s'ha fonamentat en una apreciació contradictòria i en un raonament clar i coherent. En aquestes condicions, no es pot discernir cap vulneració de les disposicions de l'article 10 de la Constitució. A més a més, d'una lectura acurada de l'escrit de recurs d'empara se'n desprèn que sota l'al·legació de la vulneració de l'article 10 de la Constitució, la seva oposició rau en la interpretació i en l'aplicació del dret realitzada per les jurisdiccions ordinàries.

Per tant, el recurs d'empara presentat pels Srs. Marc Torres Duedra, Meritxell Torres Naudi i Jordi

Alcobé Font ha de ser inadmes a tràmit per manca manifesta de contingut constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2006-16-RE, interposat per la representació processal dels Srs. Marc Torres Duedra, Meritxell Torres Naudi i Jordi Alcobé Font contra l'aute del 14 d'abril del 2005, dictat per la Batllia i contra els autes del 24 d'abril i del 28 de juny del 2006, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de novembre del 2006.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat